

Gergely Ágnes
CSONKA SZIMFÓNIA

A kert kellene még, a régi kert,
mit a folyóágy rég magába nyelt,
azóta nincs meg, és nincs második,
kutyánk a kertkapuban álmodik,
lesi a holdat, az ég holdtalan,
fenn, fenn az égitestek csontja van,

éjjel a csontok földre hullanak,
virágzik minden, nagy bíborkalap
borul a füre, fákra, a világ
most tudja meg, milyen gubó a mák,
s milyen lenne, ha mérget rejtene
a napraforgó szelíd jelleme,

de jön a reggel, kihajnalodik,
jöjj, kedvesem, aludjunk hajnalig,
aludjunk, míg a rózsafák alatt
kert, kutya, mák a holddal elszalad,
s mire a nap a kéklő égre ront,
nem marad csak a méreg és a csont.

2017. június 4.

A 80-AS ÉVEK

Mondja a verset Vér Amália,
minden sort mennydörögve szétsuhint.
Ezerötszáz a bruttó gázsija,
az írónőé háromszáz forint.

Recenziót ír doktor Ebonit,
stílusán gúny a hermelinpalást.
Az írónőt is megemlíti itt
egy lábjegyzetben, s várja a hatást.

Minden héten betoppan Lóhere,
elhív, igyál meg egy kávét vele,
homlokán látni, belül jegyzetel.

De oly mindegy, figyel vagy nem figyel,
s mit ír, ha egyszer jelenteni kell –
az építményt már nem ronthatja el.

2017. június 8.

Éva (terrakotta, 2015)